

Ekklesia . . .

TO THE ROOTS OF BIBLICAL HOUSE CHURCH LIFE

Chapter 09

Swedish

Translated by Lars Widerberg

Ekklesia

Till rötterna – livet i husförsamlingen

Stephen Atkerson

9.

De äldstes roll och uppgift

Vi har redan tidigare i vår artikelserie presenterat argument för den syn på församlingens beslutsprocesser där dessa vilar på samstämmighet mellan och konsensus hos alla delar i församlingens kropp, och som håller före att en församling hellre ska vara ledd av ett äldsteskap än att vara styrd av ett sådant. Om det nu är så att församlingen mår och fungerar bäst under dessa förhållanden, i samstämmighetens klimat, varför behöver man alls ett äldsteskap? Vilken funktion har då dessa?

Fördelarna med en grupp äldste

Mitt under striderna om Midway – andra världskriget – upptäckte en grupp torpedbärande flygplan en japansk styrka och attackerade den. Olyckligt nog gjordes angreppet utan att vara skyddat av jaktflyg. Angreppet visade sig vara fatalt. Alla, piloter, bombfällare och navigatörer – så när som en man – omkom. De äldste har samma roll i församlingen som jaktflyget har för en bombskvadron; försvar och beskydd. De äldste värjer fåren för vargar och andra rovdjur. De visar väg, de leder med sin undervisning och hjälper till med att nå samstämmighet och mognad.

I fråga om falska lärare och villfarande undervisning måste de äldste vara dugliga att ”vederlägga motståndarna”, Tit 1:9. Men också detta måste i slutändan ställas under den vägandets och bedömandets process som förs fram i Matt 18. De äldste får inte uppträda som herrar över dessa som kommit på deras lott men måste vara föredömen för hjorden, 1 Pet 5:3. En grupp äldste som delar ansvar utifrån jämbördighet står också som hinder för vart försök av en Diotrefes att träda fram – 3 Joh 9-10. Men, hur vi nu än försöker skydda och bevara måste vi vara medvetna om att ”ur er egen krets skall män träda fram och förvränga sanningen för att dra lärjungarna över på sin sida. Håll er därför vakna.” Apg 20:30-31.

Med utgångspunkt i sådana texter som Apg 20:25-31, Tit 1:9, Ef 4:11-13, 1 Tim 1:3, 3:4-5, 5:17, 6:20, 2 Tim 1:13-14, 2:2, 15, 3:16-17, 4:2-4, Tit 1:9, 13, 2:15 och Hebr 13:17 förstår vi klart att ledarskapets roll är en tjänandets roll. Äldsteskapets uppgift består främst i att freda och skydda i förhållande till falska lärare, skola andra ledarfunktioner i den apostoliska traditionen, vara ledare genom sitt föredöme, värja församlingen för vargar och stödja de processer som är nödvändiga för att nå konsensus. Församlingens äldste är således män med karaktär och mognad som klarar att vaka över hjorden, som kan undervisa, skydda, utrusta och stödja. Därutöver måste de kunna föra de motsträviga till ordning, Hebr 13:17.

Principiellt sett verkade Timoteus och Titus i en apostolisk uppgift, men de stod också som tillfälliga äldste tills ett permanent äldsteskap kunde utses. Sålunda, dessa äldste som efterhand utsågs förväntades kunna utföra samma arbete i den lokala församlingen som apostlatjänsten hade lagt grunden för. (1 Tim 1:3, 4:11, 5:17, 6:17, Tit 1:12-13, 2:15, 3:10).

Med detta står det klart att den äldste som rätt utför sin uppgift ska förmana, tala tillrätta, undervisa och instruera genom föredöme. De äldste ska leda med god hand som herdar för sin hjord, med initiativkraft både då det gäller att ge direktiv och då återhållsamhet passar. Som mogna troende står deras förståelse av vad som är rätt och gott i fråga om lära och beteende som förebild. De återfinns bland dem som först upptäcker och begynner hantera problem och avvikelser. Om dessa som konfronterats i sin avvikelse inte bryr sig om att lyssna har de äldste inget annat sätt att arbeta vidare än att presentera saken för församlingen enligt det mönster som fastlagts i Matt 18. Den verkliga auktoriteten vilar i alla stycken hos församlingen som helhet.

Den balans som måste upprättas och upprätthållas mellan de äldstes ledande roll och det ansvar som församlingen som helhet bär är av ytterligt känslig art. För man för långt åt ena hållet blir resultatet en påve. Svänger saken åt andra hållet har man ett skepp utan roder. De argument som kan ställas upp för att hävda en styrande äldsteroll har viss relevans. Å andra sidan står tanken om församlingen med dess gemensamma ansvarsroll klar och väldefinierad. Båda måste lyftas fram för att sedan balanseras mot varandra. I ena vågskålen finns de äldste som har att gå före och leda med exemplets makt och med sin undervisning och i sammanjämkandets funktion hjälpa församlingen till enhet. I den andra vågskålen vilar hjorden. Församlingen fattar gemensamt varje beslut. De äldstes ord har tyngd efter den vishet som bor i dem. Församlingen har att väga och värdera dessa med respekt och den insikt som Anden ger. Denna modell låter sig speglas i sättet de äldste i det gamla Israel värdesattes och respekterades. Att inte bry sig om att lyssna till en äldste var närmast att stämpla sig själv med dåraktighetens och upprorsmakarens märken.

Konsensus formad av äldsteskapet

Alla är redo att bekräfta att Herren Jesus är huvudet för församlingen, Kol 1:15-20. Sålunda står församlingen ytterst under Kristi suveräna ledarskap utifrån hans skrivna ord och den ledning som den Helige Ande ger (Joh 14:25-27; 16:12-15; Apg 2:42; Ef 2:19-22; 1Tim 3:14-15). Var ska då dessa äldste placeras i den ordning som Herren har lagt fast för att församlingen ska kunna verka med kraftfullt mandat? Då Paulus talade med de äldste från församlingen i Efesus, sa han: ”Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, till att vara herdar i Guds församling som han har köpt med sitt eget blod.” Apg 20:28.

Närvaron av termer som ledare och herdar visar utan tvekan på en överinseendets och vakandets roll. När Paulus skrev till Timoteus rörande äldstens kvalifikationer, frågade han:

”Om någon inte förstår att ta hand om sin egen familj, hur skall han då kunna ta hand om Guds församling?”. 1 Tim 3:5. Detta visar återigen på äldstens uppdrag att beskydda. Petrus bad de äldste att vara ”herdar för Guds hjord som finns hos er och vaka över den”. 1 Pet 5:2. Återigen finner vi äldsteskapet tecknat som ledarfunktion. 1 Tim 5:17 refererar till ”sådana äldste som sköter sin uppgift väl”. 1 Tess 5:12 ber bröderna att respektera och ”att rätt uppskatta dem som arbetar bland er och som är era ledare i Herren och förmanar er.” Hebr 13:7 manar: ”Lyd era ledare och rätta er efter dem, ty de vakar över era själar och skall avlägga räkenskap.” Alla dessa avsnitt visar att det ska finnas ett ledarskap i församlingen och att de oftast hänvisas till som äldste och ledare – föreståndare (1917).

När det gäller en eventuell skillnad mellan en äldste, föreståndaren och herderollen ser man med hjälp av Apg 20:17, 28-30, Tit 1:5-7 och 1 Pet 5:1-3 att dessa ord används som synonymer. Alla tre refererar till samma slags uppgift. Moderna distinktioner mellan de tre är helt och hållet artificiella konstruktioner utan skriftstöd.

Dessa referenser till föreståndarnas styre kan – om man nu rycker loss dem ur helheten – lätt leda till en felaktig bild av hur en äldste ska vara och verka i sin ledarroll. Det finns mer att väga in i denna ekvation. Se på anvisningarna för församlingstukt i Matt 18:15-17 och hur dessa länkats till församlingens beslutsordning. Man kan också gå till 1 Kor 5:15 och Gal 6:1. Lägg märke till hur hela församlingen engageras för att nå fram till beslut om disciplinära åtgärder. Märk också att ledarna inte leds att bearbeta ärendena innan de förs fram i den öppna samlingen. De har inte heller till uppgift att bestraffa. Allt detta vilar hos församlingen som helhet.

Denna kollektiva procedur kan man också se i Apg 1:15-26. Aposteln Petrus placerade uppgiften att finna en ersättare för Judas hos hela församlingen. I Apg 6:1-6 vänder sig apostlarna till alla lärjungarna och ber dem att välja samordnare för församlingens omsorgsapparat. Båda dessa exempel visar att församlingen engagerades för beslut. Paulus skrev till ”alla” de heliga i Rom, Rom 1:7, utan att särskilt nämna de äldste. Brevet till församlingen i Korint var adresserade till hela församlingen. Inte heller här omnämns ledarskapet. Hälsningen i Gal 1:2 riktar sig till församlingarna i Galatien. Innehållet filtrerades inte genom ledarskapet. De heliga i Efesus angavs som mottagare av detta brev. I Fil 1:1 nämns de heliga samman med ledare och diakoner. I Kol 1:2 gick hälsningen till ”de heliga i Kolosse, de troende bröderna i Kristus”. Allt detta visar att de äldste räknades in bland de övriga fåren. De äldste var inte förmer än de övriga heliga. Det existerade inte någon uppdelning mellan ämbetsmän och lekmän.

Denna brist på markerande av ledarskapet ser vi också i 1 Tess 1:1; 2 Tess 1:1; Jak 1:1; 1 Pet 1:1; 2 Pet 1:1; 1 Joh 2:1, 7, och Jud 1:1. Hebreerbrevet skrevs till en särskild grupp av troende och inte förrän i det sista kapitlet ber skribenten läsarna att hälsa till ledarskapet – Hebr 13:24. Denne skribent sände inte ens sin hälsning i direkt tilltal. I Hebr 13:17 uppmanas de troende att lyda sina församlingsledare. Det intressanta är att skribenten inte använder det vanliga grekiska ordet för att lyda. Istället använder han ordet *peitho*, vilket i bokstavlig mening betyder att ”förmå” eller ”övertyga”. Textavsnittet borde alltså översättas: ”Låt er övertygas av. . .”

Denna samma vers instruerar de troende att böja sig för, att underordna sig ledarnas auktoritet. Inte heller i detta fall används det vanligaste ordet. Författaren valde ordet *hupeiko*, ett ord som behåller innebörden ”att böja sig för” – efter att ha kämpat. Det användes i en kampsituation. Tanken bakom detta ord kan beskrivas med hjälp av sydstatsgeneralen Robert

E. Lees brev till sina trupper rörande deras kapitulation vid Appomadox: ”Efter fyra års mödosam tjänst, märkt av oöverträffat mod och tapperhet har Norra Virginias armé tvingats att ge upp inför en övermäktig styrka och dess resurser.” Sålunda, Guds hjord förhålla sig villiga att låta sig övertygas – peitho – av sina herdar.

Diskussionerna och undervisandet ska hjälpa församlingen att finna bästa väg och man ska tillåta sig att vara böjlig, att vara formbar för Herrens sak. Den tanklösa, den blinda lydnaden hör inte hemma Nya Testamentets beskrivning av förhållandet mellan de äldste och de övriga heliga. Det uppstår dock enstaka situationer där någon eller några i flocken inte låter sig övertygas och dödläge uppstår. Då detta äger rum, gör dessa avvikare bäst i att göra bruk för ordet hupeiko i förhållande till den samlade visdomen i den övriga församlingen.

Man kan hämta en hel del från det sätt som Nya Testamentets författare använde för att tala och vädja till hela församlingar. De ansträngde sig mycket för att nå fram och nå in till alla dessa som vi skulle räkna som ordinära församlingsmedlemmar. Apostlarna kunde inte just bara ge order och utfärda befallningar så som officeraren kan. Istället hanterade de andra troende som jämlikar och talade med dem som sådana. De lokala församlingsledarna följde dem, med största säkerhet, också i detta. Deras primära auktoritet låg i deras förmåga att inspirera till efterföljd. Den respekt som man visade dem var ärligt förtjänad. Denna respekt stod i direkt motsats till den militära ordningen där soldater respekterar befälets rang och position men inte nödvändigtvis den person som innehar befälets position.

Hebr 13:7 anger att den attityd och ledarskapsstil som hör församlingsbygget till, i allra första rummet består i vilja och duglighet att leda genom att vara förebilder. ”Tänk på era ledare. . . Se, hur de slutade sin levnad, och följ deras tro.” 1 Tess 5:12-13 låter oss förstå att ledarna är värda respekt, inte automatiskt på grund av position och ämbete men grundad på deras förmåga att tjäna. ”Vi ber er, bröder, att rätt uppskatta dem som arbetar bland er och som är era ledare i Herren och förmanar er. Visa dem den största kärlek för det arbete de utför.” Jesus sa: ”Ni vet att folkens ledare uppträder som herrar över sina folk och att deras stormän använder sin makt över dem. Men så skall det inte vara bland er. Nej, den som vill vara störst bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara främst bland er skall vara de andras slav. Så har inte heller Människosonen kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.” Matt 20:25-28.

Ordet församling används i Nya Testamentet dels med referens till den universella församlingen – alla troende som en enda kropp, dels för stadsförsamlingen – ortens alla kristna, och sedan för den lilla husförsamlingen. Man upprättade inte någon organisatorisk överstruktur för att samordna församlingarna. Det lokala sammanhanget nyttjade endast ett minimum av organiserande. Ingen församling kan utöva styre över någon annan – vilket naturligtvis inte utesluter form och ram för samarbete och understöd. Varje husförsamling leddes av sitt eget äldsteskap.

Varje äldste äger samma auktoritet som varje annan på en ort. Det existerar inga ”förste pastorer” eller presiderande föreståndare på en ort. En ledares primära auktoritet baseras på hans duglighet att stå för sanning och rätt. Han leder genom föredömet, inte genom att göra sig till herre över församlingen. Styresformen är en dynamisk process, ett samspel och växande där var och en låter sig övertygas och ledas i sannfärdighet och rättsinne, där var och en väntar in den andre för att kunna vandra i takt med Herren och varandra. Herrens egna uttalanden om ledarskapet måste vara både begynnelsepunkt och slutlig referenspunkt i vår förståelse av en äldstes auktoritet.

Hal Miller uttrycker det på följande sätt: ”Herrens undervisning rörande auktoritet och ledarskap oroade hans efterföljare eftersom den kontrasterade och konfronterade deras erfarenhet av ledarskapsrollen sådan den såg ut i alla andra samhällen, samfund och organisatoriska strukturer. Jesus sa: ’Folkens kungar uppträder som herrar över sina landsmän, och de som har makten kallar sig folkens välgörare.’ De styrde och ställde och försökte få var och en att tro att det var för folkets bästa. Men, så ska det inte alls vara i församlingen. ’Men så skall ni inte handla, utan den störste bland er skall vara som den yngste och den som är ledare skall vara som tjänaren.’ Luk 22:26-27. För att undvika att detta uttalande ska tömmas på sin relevans måste ni sluta upp att behandla de yngsta och minsta som om de inget hade att tillföra. Ledarskapet bland Herrens folk har ställts där för att tjäna.”

Valet av äldste

Hur ska då dessa äldste utses? Paulus ställde upp en ganska omfattande lista med kvalifikationer för den blivande äldsten att prövas mot. 1 Tim 3:1-7, Tit 1:5-9. Det är den Helige Ande som verkar villighet och duglighet – Apg 20:28. Om villkoren som definierats i texten uppfylls kan valet äga rum. Apg 14:23 anger att Paulus och Barnabas utsåg äldste och bekräftade redan uppenbara fakta. Titus lämnades kvar på Kreta för att göra på samma sätt – Tit 1:5. Watchman Nee säger i sin ”The normal Christian Church life” – på svenska, ”Den stora skillnaden”, (ö. a.) – ”Låt oss lägga märke till att apostlarna inte insatte dem till äldste som de själva ansåg vara lämpligast, utan dem som Gud själv utvalt.” Apg 20:28.

Efter det att apostlarna – missionärer/församlingsplanterare – utsett äldste och sedan farit vidare sägs inget om hur dessa val sedan gjordes. Om man låter sig ledas av den princip som finns nedlagd i Apg 1:15-26 och 6:1-6, blir slutsatsen den att de efterföljande äldste valdes av hela församlingen med de redan existerande äldstes stöd och kanske med hjälp av någon apostolisk arbetare som gjort sig förtroende värd i den lokala församlingen.

Äldsteskap och föreståndarskap

Ska det finnas endast en äldste i en församling, flera äldste i en församling, eller ska flera församlingar ledas av en äldste? I Apg 14:23 utsåg Paulus och Barnabas ”äldste i var församling”. Bibeltexten förespråkar pluralt, ett sammansatt, ledarskap i var församling. Detta mönster konfunderar oss något eftersom texterna ofta talar som om det endast fanns en församling på varje ort. Apg 8:1 nämner församlingen i Jerusalem. Paulus skrev till församlingen i Korint, 1 Kor 1:2, och till tessalonikernas församling, 1 Tess 1:1. Jesus instruerade Johannes att skriva till församlingen i Smyrna, i Pergamus och så vidare – Upp 2:1, 8, 12, 18; 3:1, 7, 14. Sålunda skulle det bara finnas en församling i Atlanta, en i London, en i Moskva eller i Stockholm.

Som kontrast till detta ser vi att när man talar om stora geografiska områden använder man ordet ”församlingarna” – alltså substantivets pluralform. Man talar om församlingarna i Asiens provinser – 1 Kor 16:19, Makedoniens församlingar – 2 Kor 8:1, församlingarna i Galatien – Gal 1:1 och församlingarna i Judeen – Gal 1:22. Det finns alltså inget i Nya Testamentet som kan kallas en nationell kyrka, eller någon regionalt organiserad kyrka. Den enda funktionellt betingade anledningen till att dela upp församlingarna i grupper är dessas geografiska läge. Naturligtvis nämns den universella församlingen – Ef 1:22-23; 3:10, 21; 5:23-32; Kol 1:18 – till vilken alla troende i alla tider hör, men denna universella församling är osynlig och andlig och saknar helt och hållet organisatorisk överstruktur.

Om man examinerar Nya Testamentet, visar detta att alla församlingar står förenade under Kristus som huvud men saknar yttre organisation och står fri från kyrklig maktansamling. Dessa församlingar kunde fritt ledas av Anden att samverka, men varje församling var fristående. De band som fanns var av inre natur, en andlig endräkt formad av livet i Gud. Självständiga och fria från yttre organisatoriska band stod de ansvariga inför varandra – 2 Kor 8-9. På samma sätt som det finns en universell församling, finns det en församling på varje plats. På samma sätt som den universella församlingen är andlig och friad från yttre organisation, så står församlingen i var stad enad i Anden men befriad från organisatoriskt ramverk.

Slutligen, stadsförsamlingen bestod av ett antal små församlingar som möttes i hemmen – Rom 16:5; 1 Kor 16:19; Filemon 2; Kol 4:15. Relationerna mellan dessa husförsamlingar ser ut på samma sätt som relationerna mellan stadsförsamlingarna – alla förenade under Kristus men fria från någon kyrkomakts försök till att ena dem för styrandets skull. Alla samverkar i ömsesidigt beroende men står samtidigt självstyrande.

Hur förhöll det sig med dessa äldste? Tjänade de stadsförsamlingen som helhet, eller enbart i husförsamlingen? Att äldste tjänade tillsammans står klart från Fil 1:1, 1 Tim 4:14, och Tit 1:5. Men det vore ett misstag att tro att de som kollektivt stod i ledningen för flera församlingar i form av ett styrande äldsteråd. Eftersom en äldstes auktoritet vilar med hans duglighet att ge råd och då den respekt han förtjänar har sin grund i förmågan till personligt samspel, finns det ingen möjlighet för ett äldsteskap att leda en grupp församlingar. Varje församling har sina egna äldste. I de övergångssituationer då en ung församling inte har någon egen äldste söker man en temporär lösning i det bistånd som en närliggande församling kan ge eller genom en tillresande herde. Nya Testamentets mönster visar att varje husförsamling leds av en liten grupp personer som litat på och är beroende av varandra, som står ansvariga inför varandra i ett ömsesidigt underordnande och som i sina liv uttrycker endräktigt tjänande.

Slutsats

Harvey Bluedorn skrev en förnämlig sammanfattning av äldsteskapets tjänande och dess auktoritet:

1. Nya Testamentets normalmått

Så som det mönster som visades för Mose blev till mätpunkter vid tabernaklets uppförande, (Ex 25:9, 40; 26:30; 39:42-43; Apg 7:44; Hebr 8:5), och som Davids mönsterbild utgjorde standard för tempelbygget, (1 Krön 28:11-13, 19), så anger Nya Testamentets anvisningar det mått och den form som församlingen ska använda, (1 Kor 3:9, 16-17; 6:19-20; 2 Kor 6:16; Ef 2:21-22; 4:13-16; 1 Tim 3:15; 1 Pet 2:5, 9; Upp 1:6; 3:12; 5:10; 20:6).

2. Ledaren, tjänandet

Ledare är nödvändiga för att församlingen ska fungera. Herren Jesus för fram män ur gemenskapen och utrustar dem för att de ska kunna motsvara bestämda kvalifikationer. Det växer fram bland vänner, för var och en att se och sedan gensvara till Herrens kallelse över dessa som begåvats att leda, undervisa och vara förebilder för hela gemenskapen. Sådana tjänar kallas äldste, föreståndare, herdar eller lärare, (Tit 1:5, Ef 4:11).

3. Äldste, i flertal

Äldsteskapet består normalt av flera personer som formas och växer i gemenskapen, (Apg 14:23), även om det kan ta en tid innan Herren har fört tillväxandet tillräckligt långt, (Luk 12:42; 1 Kor 4:2; 1 Tim 3:6, 10; 5:22; Tit 1:5; Hebr 5:12, 13). Bland de äldste och herdarna

kommer det att finnas sådana som särskilt arbetar med undervisandet, (Ef 4:11; 1 Tess 5:12-13; 1 Tim 5:17).

4. Beslutsprocesser med fullständig enhet

Beslut tas utifrån den endräkt som finns representerad i gemenskapen med hjälp av råd och bistånd från de äldste. Det kan tänkas vara lämpligt att delegera vissa beslut, som måste tas med omedelbar verkan, till enskilda personer och klargöra riktlinjer för sådana situationer och lägga in rapport- och ansvarsskyldighet i dessa sammanhang.

5. Äldste: alltid tjänare, aldrig herrar

Kristi ord instruerar och styr genom den Helige Andes närvaro i gudsfolkets mitt, i pånyttfödda hjärtan och förnyade sinnen för att föra var individ till ett fullständigt och ömsesidigt ansvarande, till samstämmighet, till konsensus. Äldste leder med den auktoritet som ett tjänarsinne ger rätt till och som uttrycks i visdom och föredöme – och respekteras för vad de ger av sig själv, men ratas då de ställer krav. Äldste styr inte som självständiga auktoriteter. Deras roll är rådgivande, deras roll är att vaka och värna, aldrig att utöva ett styre som befäller och fordrar konformitet.

Äldsterollen är ett verktyg. Deras råd, deras undervisning och deras föredöme är ämnat att hjälpa i den process som leder till konsensus, men all auktoritet hör Kristus till – och honom allena. Alla i gemenskapen, inklusive de äldste, står under Herren för att sedan kunna underordna sig varandra. De äldste visar samma villighet till böjlighet inför varandra och inför de övriga som dessa de övriga visar varandra och de äldste. Med andra ord: det finns ingen auktoritetskedja eller befallningsväg – först Gud, sedan Kristus, därefter de äldste och sist de övriga. Det som ska finnas är en böjlighet, ett nätverk av hjärtan som böjt sig inför varandra. De äldste bär den största bördan i denna sak, med ett ansvarskännande som oupphörligen leder dem till korset för sig själva och för församlingens räkning. Det hör således till sakens natur att de som försöker skaffa sig en auktoritetsposition över de andra, har omedelbart diskvalificerat sig för uppgift och tjänande.

6. De heliga – ett konungsligt prästerskap

Det är en allvarlig överträdelse mot mogna samveten, att behandla de heliga som barn under ett äldsteråds förmyndarskap. Den oundvikliga effekten av att bete sig så är att mognandet uteblir med bundenhet eller revolt som följd. Äldste utövar tillbörlig auktoritet i sina familjer, men deras roll i gemenskapen är inte att verka som fäder och herrar över barn och tjänare, men som äldre bröder i tron och som ödmjuka tjänare mitt i helheten.

7. Rådsförsamlingen

Församlingens sammankomster bär också rådsförsamlingens prägel. De vuxna i gemenskapen står fria att samverka med textläsning, med förmaning och uppmuntran och med undervisning, oavsett vilken form detta samspel kan tänkas ta för tillfället – som lektionens informationsflöde, eftertänksamt bearbetande av ett textavsnitt med öppen diskussion som påföljd, logikens debatterande av olika sidor av en fråga eller ett konsulterande rörande praktiska tillämpningar. Detta kan inte kopplas till en samling lik kväkarnas ”vart anden än leder” eller till familjevänligt småprat, inte heller till lovsångsmöten med förnöjandet och underhållandet som mål. Det är ämnat som en genuin lärjungaprocess som har mognandet i fokus och för hela gemenskapen till Kristi fullhet.

8. Ansvarstagande i samverkan

Varje församling reglerar och konstituerar sin egen samvaro och gemenskap och är samfällt ansvariga inför Herren. Men, alla sannfärdigt existerande församlingar befinner sig samlade i samma andliga rike. De tillhör och är beroende av samme Herre och samverkar därför så som omständigheterna kräver och tillåter – både i fråga om individer och som grupper. Det skulle inte existera någon form av avund mellan enskilda troende eller mellan gemenskaperna.

Steve Atkerson